

Rättsfallssamlingen

Mål T-434/11

(publicerat i utdrag)

**Europäisch-Iranische Handelsbank AG
mot
Europeiska unionens råd**

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran i syfte att hindra kärnvapenspridning — Frysning av tillgångar — Motiveringsskyldighet — Rätten till försvar — Rätten till ett effektivt domstolsskydd — Uppenbart oriktig bedömning — Äganderätt — Proportionalitet”

Sammanfattning – Tribunalens dom (fjärde avdelningen) av den 6 september 2013

1. *Europeiska unionen — Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran — Frysning av tillgångar hos personer, enheter eller organ som deltar i eller stödjer kärnvapenspridning — Befogenhet för de nationella behöriga myndigheterna att lämna ett generellt godkännande för en viss kategori av transaktioner — Föreligger inte — Befogenhet för rådet att grunda beslut om att anta restriktiva åtgärder som är tillämpliga framåt i tiden på transaktioner som beviljats tillstånd — Föreligger inte — Gränser — Särskilda omständigheter*

(Rådets förordningar nr 423/2007, artiklarna. 8-10, och nr 961/2010, artiklarna. 17-19)

2. *Europeiska unionen — Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran — Frysning av tillgångar hos personer, enheter eller organ som deltar i eller stödjer kärnvapenspridning — Transaktioner som genomförts via en icke utpekad enhet — Begrepp — Villkor för att det ska vara tillåtet*

(Rådets förordningar nr 423/2007, artikel 7.1-7.3, och nr 961/2010, artikel 16.1-16.3)

1. Vad rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och särskilt restriktiva åtgärder mot Iran i syfte att hindra kärnvapenspridning ska artiklarna 8-10 i förordning nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran respektive artiklarna 17-19 i förordning nr 961/2010, som upphävde förstnämnda förordning, tolkas så, att de inte tillåter att de nationella behöriga myndigheterna lämnar ett generellt godkännande för en viss kategori av transaktioner, för vilka de berörda enheterna således befrias från sin skyldighet att ansöka om tillstånd i varje enskilt fall.

Ett sådant tillstånd som beviljas fall för fall av en nationell behörig myndighet visar att den transaktion för vilken tillstånd har beviljats är tillåten med hänsyn till respektive ovannämnd förordning. Rådet kan således inte - utom under utomordentliga omständigheter, som rådet måste styrka - grunda beslut om att anta restriktiva åtgärder som är tillämpliga framåt i tiden på transaktioner som beviljats tillstånd i enlighet med respektive ovannämnda bestämmelser i dessa förordningar. Ett generellt godkännande är, om inget tillstånd har beviljats för det enskilda fallet, däremot inte under några omständigheter bindande för rådet.

Dessa förordningars inre sammanhang stärker denna analys av ordalydelsen. Med hänsyn till var i respektive förordning dessa bestämmelser förekommer framgår det att de mildrar principen om frysning av tillgångar. Denna föreslagna tolkning, som bygger på en analys av ordalydelse och sammanhang, är slutligen förenlig med syftet med dessa förordningar, det vill säga viljan att förhindra kärnavapensspridning och rent allmänt bevara fred och internationell säkerhet, med hänsyn till den stora risk som kärnavapensspridning medför.

(se punkterna 128-131)

2. Vad rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och särskilt restriktiva åtgärder mot Iran i syfte att hindra kärnavapensspridning framgår det av bestämmelserna och systematiken i och syftet bakom förordning nr 423/2007 om restriktiva åtgärder mot Iran och förordning nr 961/2010, som upphävde förstnämnda förordning, att transaktioner som genomförts med hjälp av en icke utpekad enhet, i syfte att genomföra betalningar eller att reglera utpekade enheters skulder, inte med automatik är tillåtna och att de berörda enheterna, för att säkerställa att artikel 7 i förordning nr 423/2007 och artikel 16 i förordning nr 961/2010 får ändamålsenlig verkan, måste försäkra sig om att sådana transaktioner är lagenliga genom att i förekommande fall ansöka om tillstånd från de nationella behöriga myndigheterna.

Bestämmelserna i artiklarna 7.1-7.3 i förordning nr 423/2007, respektive 16.1-16.3 i förordning nr 961/2010, utgör nämligen förbudsåtgärder, och en överträdelse av en av dem kan i sig utgöra en självständig grund för påföljder, inbegripet straffrättsliga sådana, enligt den tillämpliga nationella lagen. Unionslagstiftaren har vidare - genom att i artikel 7.4 i förordning nr 423/2007 och artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 nämna verksamheter vars syfte eller verkan är att direkt eller indirekt "kringgå" de förbudsåtgärder som avses i punkterna 1-3 i samma artiklar - velat inrikta sig på verksamheter vars syfte eller verkan är att den som utför verksamheten kan undandra sig nämnda förbudsåtgärd. De kumulativa villkoren kännedom och avsikt, som uppställs i dessa bestämmelser, är uppfyllda när en person som deltar i en sådan verksamhet som avses i nämnda bestämmelser avsiktligt eftersträvar syftet eller verkan att direkt eller indirekt kringgå förbudsåtgärderna. Dessa kriterier uppfylls likaså när den aktuella personen förstår att hans eller hennes deltagande i en sådan verksamhet kan ha detta syfte, eller denna verkan, och godtar denna möjlighet. Transaktioner som genomförts via en icke utpekad enhet kan således strida mot förbudet i artikel 7.4 i förordning nr 423/2007, respektive artikel 16.4 i förordning nr 961/2010, när deras syfte är att möjliggöra finansiella transaktioner som berör en utpekad enhet och övriga enheter som är inblandade i en sådan transaktion försöker uppnå detta mål eller vet att deras deltagande i denna transaktion kan ha detta syfte och denna verkan och godtar denna möjlighet. En *e contrario*-tolkning av artikel 21 i förordning nr 961/2010 - vilken är en bestämmelse som inte har någon motsvarighet i förordning nr 423/2007 - leder till slutsatsen att överföringar av tillgångar till och från iranska personer, enheter eller organ, däri inbegripet icke utpekade iranska personer, enheter eller organ, i princip är tillåtna, förutsatt att villkoren i nämnda artikel 21 är uppfyllda. Artikel 21 i förordning nr 961/2010 innebär således en mildring av principen om frysning av tillgångar. De överföringar av tillgångar som kan vara tillåtna enligt artikel 21 får emellertid inte innebära att förbudet i artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 kringgås

I artikel 11a.1 a i förordning nr 423/2007 föreskrivs, med avseende på kredit- och finansinstitut som omfattas av tillämpningsområdet av artikel 18 i förordning nr 423/2007, att sådana institut måste visa kontinuerlig vaksamhet när det gäller kontorörelser i sina kontakter med sådana kredit- och finansinstitut som avses i artikel 11a.2, det vill säga särskilt kredit- och finansinstitut med säte i Iran. Artikel 23.1 a i förordning nr 961/2010 medför en liknande skyldighet att visa vaksamhet för de kredit- och finansinstitut som omfattas av artikel 39 i samma förordning. Artiklarna 7-10 i förordning nr 423/2007, jämförda med artiklarna 16-19 och 21 i förordning nr 961/2010, skulle således inte kunna få ändamålsenlig verkan om en icke utpekad enhet via en icke utpekad enhet fritt skulle kunna utföra olika transaktioner för att reglera skulder eller genomföra betalningar för en utpekad enhets räkning.

Av detta följer att en icke utpekad enhet alltid måste försäkra sig om att sådana transaktioner är lagenliga genom att i förekommande fall ansöka om tillstånd från den nationella behöriga myndigheten.

(se punkterna 133-136, 138-141, 150 och 154)